

Копія 1

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

13 червня 2018 р.

Справа №805/3258/18-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Толстолуцької М.М., розглянувши в порядку спрощеного позовного провадження (в письмовому провадженні) адміністративну справу за позовом Коваленка Павла Никифоровича (zareestrovaniy za adresoju: Донецька область, м. Єнакієве, вул. Полянського, буд. 15, 11 грудня 1945 року народження, РНОКПП 1678102730) до управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області (юридична адреса: 84302, Донецька область, м. Краматорськ, вул. Поштова, буд. 5, код ЄДРПОУ 23346787) про визнання дій протиправними та зобов'язання поновити нарахування та виплату пенсії, –

ВСТАНОВИВ:

Позивач, Коваленко Павло Никифорович звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області (надалі – відповідач, управління, пенсійний орган), в якому просить суд:

- визнати протиправними дії відповідача щодо невиплати призначеної позивачу пенсії за віком з урахуванням заборгованості, що виникла з 01 лютого 2016 року;
- зобов'язати управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області вчинити певні дії – поновити нарахування та виплату призначеної позивачеві пенсії за віком з урахуванням заборгованості, що виникла з 01 лютого 2016 року.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 14 травня 2018 року позовну заяву прийнято до розгляду та відкрито провадження в адміністративній справі № 805/3258/18-а за правилами спрощеного позовного провадження.

Одночасно, суд задовольнив клопотання позивача про відстрочення від сплати судового збору у розмірі 704,80 грн. до ухвалення судового рішення та відмовив у задоволенні клопотання про поновлення строку звернення до адміністративного суду, оскільки позов подано в межах строку звернення до суду.

За правилами пункту 2 частини першої статті 263 Кодексу адміністративного судочинства України (надалі – КАС України) справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Сторони про відкриття провадження у справі були повідомлені судом належним чином, що підтверджується наявними в матеріалах справи рекомендованими повідомленнями про вручення поштового відправлення, виплату поштового переказу.

Згідно з нормами частини третьої статті 263 КАС України у справах, визначених частиною першою цієї статті, заявами по суті справи є позов та відзив.

Так, у позові позивач обґрунтовує свої позовні вимоги тим, що він є отримувачем пенсії за віком, zareestrovaniy та постійно проживав у м. Єнакієве Донецької області. У 2014 році з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, він був змушений переміститися до м. Ізюм Харківської області, де став на облік як внутрішньо переміщена особа. У лютому 2016 році позивач як внутрішньо переміщена особа перемістився до м. Краматорська Донецької області та звернувся до відповідача із відповідною заявою про

*306*3093302*1*2*

переведення пенсійної справи та поновлення нарахування та виплати пенсії. Окрім того, позивачем було відкрито поточний рахунок в ДООУ АТ «Ощадбанк», проте пенсійні виплати через зазначену банківську установу відповідачем так і не здійснювались.

Вважаючи такі дії відповідача протиправними, враховуючи, що виплата пенсії була припинена з підстав, не передбачених законом, позивач звернувся до суду з даним позовом.

23 травня 2018 року на адресу суду надійшов відзив на адміністративний позов позивача, в якому відповідач заперечив проти задоволення заявлених вимог позивача.

Свою позицію відповідач вмотивовував тим, що на позивача як на внутрішньо переміщену особу розповсюджуються норми постанови Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365, на виконання яких управлінням було направлено на Комісію список для перевірки фактичного місця проживання, зокрема, Коваленка П.Н. На підставі отриманого витягу з протоколу рішення Комісії від 05.09.2016 року № 16 позивачу було відмовлено у відновленні виплати пенсії.

Відповідач також зазначив, що з позовної заяви позивача не зрозуміло, яке рішення він оскаржує, які дії управління він вважає неправомірними, адже, якщо позивач не погоджується з припиненням виплати пенсії, він має право звернутися особисто з відповідною заявою до управління і лише в разі отримання від управління відмови в поновленні виплати пенсії, позивач матиме право оскаржити цю відмову в судовому порядку. Відповідач зауважив, що жодного рішення про відмову в поновленні виплати пенсії управлінням не приймалось.

Окрім того, як аргумент для відмови у задоволенні позову, відповідач зауважив на пропуск позивачем строку звернення до адміністративного суду.

Суд, розглянувши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, встановив.

Позивач – Коваленко Павло Никифорович 11 грудня 1945 року народження, громадянин України (паспорт серії ВЕ № 913254, виданий 08 серпня 2003 року) РНОКПП 1678102730, є пенсіонером за віком (тимчасове посвідчення № 148125) та особою, переміщеною з тимчасово окупованої території, що підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи від 23.03.2016 року № 1426/68657 /арк. справи 12-14/.

Відповідач – управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області (код ЄДРПОУ 23346787) є суб'єктом владних повноважень – органом виконавчої влади, основним завданням якого, згідно вимог чинного законодавства, зокрема, є реалізація державної політики з питань пенсійного забезпечення.

Положенням про управління Пенсійного фонду України в районах, містах, районах у містах, а також про об'єднані управління, затвердженим постановою управління Пенсійного фонду України від 22 грудня 2014 року № 28-2 на управління покладені повноваження, зокрема, щодо призначення (здійснення перерахунку) і виплати пенсії, щомісячного довічного грошового утримання суддям у відставці, допомоги на поховання та інших виплат відповідно до законодавства; забезпечення своєчасного і в повному обсязі фінансування та виплату пенсій, щомісячного довічного утримання суддям у відставці, допомоги на поховання та інших виплат, які згідно із законодавством здійснюються за рахунок коштів Фонду та інших джерел, визначених законодавством (підпункти 7,8 пункту 4 Положення).

На запит позивача з питань пенсійного забезпечення, головним управлінням Пенсійного фонду України в Донецькій області (надалі – головне управління) поінформовано, що пенсійну справу позивача на підставі його особистої заяви від 18.07.2016 року та наданих документів, взято на облік управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області. Головне управління зазначило, що поновлення виплати пенсії проводиться на підставі рішення комісій з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам. Так, 05.09.2016 року до управління надійшло рішення відповідної комісії про відмову позивачеві у поновленні виплати пенсії /арк. справи 15/.

Як вбачається з матеріалів справи, розпорядженням відповідача від 15.09.2016 року позивача взято на облік управління /арк. справи 23/.

(від
Кр
осо
Зак
обс
над
її н
зак
спр
під
соц
тим
обс
пер
внут
гром
пост
у ре
окуп
при
пер
відп
на і
соці
підт
безс
про
інфо
пере
на п
влад
втяг
акту
терор
люди
прож
недо
пита
адмін
місце
дня і

Згідно даних з витягу із протоколу № 16 засідання Комісії з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам при виконкомі Краматорської міської ради від 05.09.2016 року вирішено відмовити внутрішньо переміщеній особі Коваленку Павлу Никифоровичу у призначенні (відновленні) пенсії відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» на підставі акту обстеження матеріально-побутових умов сім'ї від 16.08.2016 № 5631 /арк. справи 25/.

Суд зауважує, що копію зазначеного акту відповідачем до матеріалів справи суду не надано.

Судом встановлено, що виплату пенсії позивачеві було припинено з березня 2016 року, її нарахування – з жовтня 2016 року /арк. справи 24/.

Інших доказів в обґрунтування законності підстав для невиклати пенсії позивачеві з зазначеної дати відповідачем суду не надано.

Отже, як вбачається зі змісту позовної заяви та відзиву на позов, спірними питанням у справі є правомірність дій відповідача щодо невиклати пенсії позивачеві через не підтвердження місця його фактичного проживання.

Надаючи правову оцінку правовідносинам суд виходив з наступного.

Нормами статті 46 Конституції України передбачено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

В силу вимог статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20 жовтня 2014 року № 1706-VII (надалі – Закон № 1706-VII) внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Відповідно до норм статті 7 зазначеного Закону для взяття на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав, зокрема, на пенсійне забезпечення здійснюється відповідно до законодавства України. Україна вживає всіх можливих заходів, спрямованих на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновленням усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам.

Факт внутрішнього переміщення, згідно положень статті 4 Закону № 1706-VII підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, що діє безстроково, крім випадків, передбачених статтею 12 цього Закону.

Відповідно до норм статті 12 Закону № 1706-VII підставою для скасування дії довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи та внесення відомостей про це в Єдину інформаційну базу даних про внутрішньо переміщених осіб є обставини, за яких внутрішньо переміщена особа: 1) подала заяву про відмову від довідки; 2) скоїла злочин: дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади; посягання на територіальну цілісність і недоторканність України; терористичний акт; втягнення у вчинення терористичного акту; публічні заклики до вчинення терористичного акту; створення терористичної групи чи терористичної організації; сприяння вчиненню терористичного акту; фінансування тероризму; здійснення геноциду, злочину проти людяності або військового злочину; 3) повернулася до покинутого місця постійного проживання; 4) виїхала на постійне місце проживання за кордон; 5) подала завідомо недостовірні відомості.

Рішення про скасування дії довідки приймається керівником структурного підрозділу з питань соціального захисту населення районних, районних у місті Києві державних адміністрацій, виконавчих органів міських, районних у містах (у разі утворення) рад за місцем проживання особи та надається внутрішньо переміщеній особі протягом трьох днів з дня прийняття такого рішення.

Як зазначалось судом раніше, факт внутрішнього переміщення позивача

підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи. Доказів скасування вказаної довідки на час розгляду справи матеріали справи не містять та означене не спростовано відповідачем.

Відповідно до положень статті 5 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 9 липня 2003 року № 1058-IV (надалі – Закон № 1058-IV) цей Закон регулює відносини, що виникають між суб'єктами системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування. Дія інших нормативно-правових актів може поширюватися на ці відносини лише у випадках, передбачених цим Законом, або в частині, що не суперечить цьому Закону. Виключно цим Законом визначаються, зокрема, умови набуття права та порядок визначення розмірів пенсійних виплат, порядок здійснення пенсійних виплат за загальнообов'язковим державним пенсійним страхуванням.

Питання виплати пенсій врегульовані нормами статті 47 зазначеного Закону, згідно з якою пенсія виплачується щомісяця організаціями, що здійснюють виплату і доставку пенсій, у строк не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України або перераховується на визначений цією особою банківський рахунок у порядку, передбаченому законодавством.

Отже, зазначеною нормою статті законодавець передбачає право вибору пенсіонера щодо отримання пенсії, а саме: за фактичним місцем проживання в межах України або на рахунок банку.

Як вбачається з матеріалів справи, пенсія позивачеві була припинена у зв'язку з неспітвердженням місця фактичного проживання позивача, однак, на момент підготовки відзиву на позовну заяву відповідачем не встановлено фактичне місце проживання відповідача поза межами України, та не надані докази в підтвердження зазначеного.

Проте, нарахування пенсії і її виплата проводились через банківський рахунок, що підтверджено відповідною довідкою, наданою відповідачем /арк. справи 24/.

Окрім того, суд вважає за необхідне зазначити, що спеціальний статус внутрішньо переміщеної особи не збігається та не може підміняти собою жоден із закріплених у Конституції України конституційно-правових статусів особи, та не є окремим конституційно-правовим статусом особи.

У рішеннях Конституційного Суду України (від 07 жовтня 2009 року № 25-рп/2009) та Європейського суду з прав людини застосовано підхід, згідно з яким право на пенсію та її одержання не може бути пов'язане з місцем проживання людини. Такий підхід можна поширити не тільки на громадян, що виїхали на постійне місце проживання до інших держав, а й на внутрішньо переміщених осіб, які мають постійне місце проживання на непідконтрольній Уряду України території. У контексті справи, що розглядається, правовий зв'язок між державою і людиною, який передбачає взаємні права та обов'язки, підтверджується фактом набуття громадянства. Свобода пересування та вільний вибір місця проживання гарантується статтею 33 Конституції України кожному, хто на законних підставах перебуває на території України.

У даному випадку наявність у позивача статусу внутрішньо переміщеної особи потребує від пенсіонера на відміну від інших громадян України здійснення додаткових дій, не передбачених законами щодо пенсійного забезпечення, зокрема ідентифікація особи, надання заяви про поновлення виплати пенсії, яка, як встановлено судом раніше, була припинена управлінням без законних на те підстав.

У рішенні по справі «Суханов та Ільченко проти України» Європейський суд з прав людини зазначив, що зменшення розміру або припинення виплати належним чином встановленої соціальної допомоги може становити втручання у право власності (п. 25 цього рішення).

Порядок припинення та поновлення виплати пенсії визначений нормами статті 49 Закону № 1058-IV.

Так, згідно з положеннями частини першої зазначеною статті виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється:

- 1) якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості;

2) на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

3) у разі смерті пенсіонера;

4) у разі неотримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд;

5) в інших випадках, передбачених законом.

Дійсно, з аналізу норм статті 49 Закону № 1058-IV вбачається, що визначені законодавством підстави припинення виплати пенсії не є вичерпними. Проте, суд зауважує, що зі змісту наведеної норми законодавства вбачається, що «інші випадки» для припинення виплати пенсії повинні також бути передбачені саме законом.

Відповідно до положень статті 90 КАС України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні. Жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), що міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

Суд зауважує, що доказів в обґрунтування законності підстав для припинення виплати пенсії позивачеві з зазначеної дати, рішення про припинення (призупинення) виплати пенсії тощо відповідачем суду не надано. Про відсутність відповідного рішення також зазначив відповідач у своєму відзиві. Доказів на підтвердження наявності передбачених статтею 49 Закону № 1058-IV підстав для припинення виплати пенсії матеріали справи не містять.

Суд зазначає, що ознакою, яка відрізняє закон від інших нормативно-правових актів, є критерій регулювання найбільш важливих суспільних відносин. Статтею 92 Конституції України визначено коло питань (суспільних відносин), які можуть бути врегульовані виключно законами України, зокрема, 1) права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина; б) основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки.

Вища юридична сила закону полягає також у тому, що всі підзаконні нормативно-правові акти приймаються на основі законів та за своїм змістом не повинні суперечити їм. Підпорядкованість таких актів законам закріплена у положеннях Конституції України.

Згідно з частиною третьою статті 113 Конституції України Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Таким чином, підзаконні нормативно-правові акти не можуть змінювати в бік звуження права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили.

Нормами статті 6 КАС України встановлено, що суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується. Забороняється відмова в розгляді та вирішенні адміністративної справи з мотивів неповноти, неясності, суперечливості чи відсутності законодавства, яке регулює спірні відносини.

Отже, посилання відповідача в обґрунтування припинення виплати пенсії нормами Постанов Кабінету Міністрів, якими визначений порядок припинення виплати пенсії внутрішньо переміщеним особам, зокрема на норми постанови Кабінету Міністрів України від 08 червня 2016 року № 365 «Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам» (надалі – постанова № 365) у разі не підтвердження місця фактичного проживання пенсіонера, отримання інформації від Держприкордонслужби, МВС, СБУ,

Мінфіну, Національної поліції, ДМС, Держфінінспекції, Держаудитслужби та інших органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування є безпідставними, оскільки пріоритетними для застосування у спірних правовідносин є саме вимоги статті 49 Закону № 1058-IV.

Правової позиції щодо пріоритетності застосування норм статті 49 Закону № 1058-IV як підстави для припинення виплати пенсії дотримується Верховний Суд у своїх рішеннях за 2018 рік, зокрема, від 06 лютого 2018 року у справі № 263/7763/17 (провадження № К/9901/202/17), від 13 лютого 2018 року у справі № 243/11937/17 (провадження № К/9901/1267/17), від 21 лютого 2018 року у справі № 425/1459/17 (провадження № К/9901/15534/18), від 27 лютого 2018 року у справі № 644/6336/17 (провадження № К/9901/2714/17), від 06 березня 2018 року № 243/4732/17 (провадження № К/9901/1464/17) та інші.

Суд звертає увагу відповідача на те, що в силу вимог частини п'ятої статті 13 Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» висновки щодо застосування норм права, викладені у постановках Верховного Суду, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права. Згідно з нормами частини шостої зазначеної статті висновки щодо застосування норм права, викладені у постановках Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права.

Суд також зазначає, що у цій справі сам факт існування у позивача права на отримання пенсії не оспорується сторонами. Суть права позивача є достатньо чіткою і передбачено діючим законодавством. Суд враховує, що в силу положень статті 1 Протоколу №1 до Конвенції, з урахуванням практики Європейського Суду з прав людини вимоги щодо пенсії безперечно підпадають під дію цієї статті і вважаються майном, а майно, яке має особа-це конвенційне поняття права власності, та як абсолютне тлумачення, це те на що особа може розраховувати.

Перша і найважливіша вимога статті 1 Першого протоколу до Конвенції полягає в тому, що будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним. Позбавлення власності можливо тільки «на умовах передбачених законом» і повинно переслідувати легітимну мету.

Понадто, верховенство права, один із основоположних принципів демократичного суспільства, притаманний усім статтям Конвенції, а тому, при будь-якому втручанні державних органів у право на мирне володіння майном повинно бути забезпечено справедливий баланс між загальними інтересами суспільства та обов'язком захисту основоположних прав конкретної особи.

Як вбачається із матеріалів справи відповідачем не надано достатніх та переконливих доказів щодо існування законодавчих підстав для припинення виплати пенсії позивачу, тому суд вважає таке втручання не виправданим з урахуванням вимог статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Частиною другою статті 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до вимог пункту 4 частини першої статті 5 КАС України, кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом визнання бездіяльності суб'єкта владних повноважень протиправною та зобов'язання вчинити певні дії;

Відповідно до положень статті 9 КАС України розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Відповідно до вимог частин першої статті 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Нормами частини другої зазначеної статті встановлено, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилатися на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд, відповідно до положень частини п'ятої статті 77 КАС України, вирішує справу на підставі наявних доказів.

Таким чином, беручи до уваги всі надані сторонами докази в їх сукупності, з урахуванням наданих судом висновків, суд вбачає протиправність у діях відповідача щодо призупинення виплати пенсії позивачеві саме з 01 березня 2016 року. Отже позов підлягає задоволенню частково.

Надаючи правову оцінку доводам відповідача про пропуск позивачем строку звернення до адміністративного суду, суд вважає таку позицію необґрунтованою з огляду на наступне.

Відповідно до норм частин першої та другої статті 122 КАС України позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами. Для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

З аналізу наведеної норми вбачається, що Кодекс адміністративного судочинства України є загальним законом, яким врегульовані строки звернення до адміністративного суду за захистом прав. Натомість спеціальним законом, яким врегульовано правовідносини щодо пенсійного забезпечення та строки перерахунку пенсій є Закон № 1058-IV.

Позивачем одночасно з поданням позовної заяви до суду було заявлено клопотання про поновлення строку звернення до адміністративного суду, розглянувши яке ухвалою від 14 травня 2018 року суд відмовив у задоволенні заявленого клопотання, з огляду на те, що позов подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого законодавством.

Так, нормами статті 46 зазначеного Закону встановлено, що нараховані суми пенсії, не отримані з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком з нарахуванням компенсації втрати частини доходів.

Як встановлено судом під час розгляду справи, право на отримання позивачем пенсії відповідачем не оскаржується, однак було піддано формальним обмеженням, з підстав та у спосіб, які суперечать вимогам Конституції та законів України. Отже, згідно з нормами частини другої статті 46 Закону № 1058-IV виплата пенсії позивачу підлягає поновленню з моменту її припинення. Таким чином, право позивача щодо виплати раніше призначеної пенсії є абсолютним та не може бути обмежено будь-яким строком, а клопотання відповідача щодо залишення позовної заяви без розгляду в частині позовних вимог поза межами 6-місячного строку задоволенню не підлягає.

Правовий висновок щодо неможливості застосовувати шестимісячний строк звернення до адміністративного суду у справах з вимогами, пов'язаними з виплатою компенсаторної складової доходу, та у справах з вимогами, пов'язаними з виплатою інших складових доходу та доходу в цілому, до якого належить пенсія викладений в постанові Верховного Суду від 24 квітня 2018 року по справі № 646/6250/17 (адміністративне провадження № К/9901/2128/18).

Окрім того, суд вважає за необхідне зазначити, що згідно з вимогами статті 244 КАС України під час ухвалення рішення суд вирішує, зокрема, чи є підстави допустити негайне виконання рішення.

Нормами статті 371 КАС України передбачено, що негайно виконуються рішення, зокрема, про присудження виплати пенсій, інших періодичних платежів з Державного бюджету України або позабюджетних державних фондів - у межах суми стягнення за один місяць.

Таким чином, рішення суду щодо зобов'язання сплатити заборгованість за весь період, починаючи 01.03.2016 року підлягає негайному виконанню у межах суми стягнення за один місяць.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 14 травня 2018 року суд відстрочив позивачеві сплату судового збору у розмірі 704,80 грн. до ухвалення судового рішення.

Нормами частини другої статті 133 КАС України встановлено, якщо у строк, встановлений судом, судові витрати не будуть оплачені, позовна заява залишається без розгляду або витрати розподіляються між сторонами відповідно до судового рішення у справі, якщо сплату судових витрат розстрочено або відстрочено до ухвалення судового рішення у справі.

Згідно з положеннями частини першої статті 139 КАС при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Таким чином, судовий збір у розмірі 704,80 грн. підлягає стягненню на користь Державного бюджету України за рахунок бюджетних асигнувань відповідача.

На підставі вищевикладеного та керуючись статтями 2-15, 19-21, 72-79, 90, 94, 122, 123, 132, 159-161, 164, 192-194, 224-228, 241-247, 255, 253-263, 293-295 КАС України, суд, -

В И Р І Ш И В:

Адміністративний позов Коваленка Павла Никифоровича до управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області про визнання дій протиправними та зобов'язання поновити нарахування та виплату пенсії – задовольнити частково.

Визнати протиправними дії управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області щодо припинення невиплати призначеної пенсії за віком Коваленка Павла Никифоровича з 01 березня 2016 року.

Зобов'язати управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області (юридична адреса: 84302, Донецька область, м. Краматорськ, вул. Поштова, буд. 5, код ЄДРПОУ 23346787) поновити нарахування та виплату призначеної пенсії за віком Коваленка Павла Никифоровича (зареєстрований за адресою: Донецька область, м. Єнакієве, вул. Полянського, буд. 15, 11 грудня 1945 року народження, РНОКПП 1678102730), з урахуванням заборгованості, що виникла з 01 березня 2016 року.

Звернути до негайного виконання рішення суду у межах суми стягнення за один місяць.

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Донецької області (юридична адреса: 84302, Донецька область, м. Краматорськ, вул. Поштова, буд. 5, код ЄДРПОУ 23346787) судовий збір у розмірі 704 (сімсот чотири) гривні 80 копійок на користь Державного бюджету України.

Рішення прийнято в нарадчій кімнаті в порядку письмового провадження 13 червня 2018 року.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення суду може бути оскаржено до Донецького апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення (ухвали) суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення. Учасник справи, якому повне рішення або ухвала суду не були вручені у день його (її) проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження: 1) на рішення суду - якщо апеляційна скарга подана

протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду. Строк на апеляційне оскарження також може бути поновлений в разі його пропуску з інших поважних причин, крім випадків, визначених частиною другою статті 299 цього Кодексу.

Апеляційна скарга згідно положень статті 297 КАС України подається безпосередньо до суду апеляційної інстанції. Відповідно до підпункту 15.5 пункту 1 Розділу VII «Перехідні положення» Кодексу адміністративного судочинства України до початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи апеляційні скарги подаються учасниками справи до або через Донецький окружний адміністративний суд.

Суддя

Толстолицька М.М.

Протокол прохання та
схвалення судового
заявлення
Помічник судді: [Signature]